

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Act. 4.

suam extendebat ad sanitates & signa & prodigia facienda per nomen sanctum suum: De quo vno singulari beneficio magnas Deo gratias egerunt Apostoli ipsi & ceteri fideles in vnum congregati. Sed impius Calvinus hoc totum genus ad superstitionem relegat, & propter infirmitatem eorum qui Christum adhuc esse Deum nesciebant, toleratum à Christo tantisper fuisse somniat. Sic ille tota Dei Ecclesia audacissime contempta, suam etiam in diuinis Scripturis crassam ignorantiam turpiter prodit.

IN MATTHÆI CAP. 15.

1. *Tunc accesserunt ad eum ex Hierosolymis Scribae & Pharisei, dicentes.*

MULTVS & copiosus in hoc capite Calvinus est vt iustissimam Phariseorum reprehensionem in eo comprehensam in Ecclesiam Catholicam transferat. Videmus (inquit) quanta in ratione & modo colendi Deum sit hominis proteruitia. N quos enim cultus subinde confingunt; & quo quisque videri vult sapientior, suum acumen in hac parte ostentat. Hæc ille pro suo libito garruens. Mox de quibus loquatur ostendit. Non de extraneis loquor, sed de ipsis Ecclesie domesticis, quos Deus peculiariter hoc honore dignatus est, vt pietatis regulam ore suo dictatam habeant. Catholicos ergo accusat, & ipsos imprimis Ecclesie magistros. Nunc accusationis fundamenta sequuntur. Prescripsit Deus qualiter à nobis coli velit, ac perfectam sanctitatem lege sua complexus est. Hoc Calvino negamus, quod totam rationem cultus diuini in particulari Deus in Scriptura Evangelica vel

vel Apostolica nobis prescripta. Hanc enim Scripturam per legem Dei significare debet, nisi ad legales ceremonias cultum Dei hodie reformandum iudicet. Causas cur hoc merito negari debeat, ex ipsis Scripturis ostendimus in Prompt. Cathol. in Domin. infra Oct. Nat. Domini. circa ieiunia Annae prophetissae, & in festo Simonis & Iudae. Prosequitur suam accusationem Calvinus. *Bona pars, quasi res sit leuis & friuola, obsequi Deo ac seruare quod praecipit, multa additamenta hinc inde sibi accersit.* Generalis accusatio, qua facilitate obijcitur, eadem negatur, & dolosus versatur in generalibus. Sequitur. *Qui auctoritate pollent, commenta sua in hunc finem obtrudunt, quasi aliquid habeant perfectius verbo Domini.* Insulsa calumnia est hominis impotenter maleuoli. *Obrepat deinde tyrannis, quia ubi semel iubendi licentiam sibi sumpserunt homines, rigide exigunt suarum legum obseruationem, nec sustinent vel minimum apicem vel contemptu vel etiam negligentia omitti.* Alia rursus haec est & generalis calumnia a terro maleuolentiae pectore profecta, vt facile ostendat Calvinus, *in felle amaritudinis & obligatione iniquitatis se* A. G. S.
 fuisse, quum haec euomeret. Videamus tamen sequentia, an aliquid sobrie dicturus sit. Porro mundus quum legitimi imperij sit impatiens, maximeque ad iugum Domini ferendum contumax, laqueos tamen vanarum traditionum facile ac libenter induit: imò talon seruitutem videntur multi appetere. Scilicet non contentus Ecclesiae Catholicae magistros tyrannidis accusasse, nunc totum populum Christianum affectatae superstitionis accusat. Bene habet. Homini insani maleuolentia & facundia canina nemini vult parcere. Sed nunc quam laruam obtendat, sequentia demonstrant. *Interea vitiatur cultus Dei, cuius principium ac caput est obedientia. Eius imperio praefertur hominum*

authoritas, morose adeoque tyrannice cogitur vulgus totum suum studium ad nugas applicare. Larvam obtendit de vitiatu cultu Dei, sed totum definit in accusatio-

Heb. 13.

ne Præpositorum Ecclesiæ; quibus obedire & subiacere quum Apostolus iubeat, hoc totum bonus Calvinus morositatem & tyrannidem vocat. Hec quasi præfatus Calvinus, ut apud suæ farinæ homines, lectoris benevolentiam captaret, ad doctrinam huius loci descendit.

1. *Docet (inquit) hic locus primum omnes fictitios cultus minime Deo placere. Verum hoc est de omni cultu privata autoritate aut superstitione inuecto, idque contra Dei legem, qui proprie fictitius cultus est hoc loco damnatus. Talis enim Pharisaorum hæc traditio erat, quod filij offerentes dona in Templo, & parentum necessitati non subuenientes, mandatum Dei de honorandis parentibus satisfacerent. Sed an tales fictitios cultus Calvinus intelligat, sequentia docebunt. Quia (inquit) se unum audiri Deus vult, ut nos ad veram pietatem suo arbitrio formet ac instituat. Cultum ergo fictitium Calvinus definit qui ab vno Deo non instituitur.*

Cultus
fictitius
quis cen-
sendus.

Ephes. 4.

Cui respondeo. Aut vnius Dei nomine eos quoque complectitur quos Deus mittit, ut eius nomine ad pietatem homines instituant, & sic Ecclesiæ magistros, Pastores ac doctores agnoscit, qui dati sunt ad consummationem sanctorum, & ad ædificationem corporis Christi, quæ duo cultus quoque diuini ratione continent, & contra præcepta atque autoritatem Ecclesiæ nihil dicit; aut vnius Dei nomine alios omnes præter Deum excludit, & sic egregie & impie mentitur, quum ait, Se unum audiri Deus vult. Christus enim Deus ipse aliter dixit, Apostolos

Luc. 10.

suos alloquens, Qui vos audit, me audit. Pergit Calvinus. Deinde docet hic locus operam ludere quæ vnica

2.

Dei

Dei lege non contenti, in seruandis hominum traditionibus se fatigant. Pertinet hoc ad alia illa verba, *Frustra me colunt docentes mandata hominum, &c.* quæ postea tractabimus. Tertio (ait Calvinus) docet hic locus iniuriam Deo fieri quum ita in sublime efferuntur hominum commenta, vt legis eius maiestas ferè concidat, vel saltem frigeat eius reuerentia. De hominum commentis verissimum hoc est, quæ nullo planè in precio quo ad Dei cultū habenda sunt. Sed traditiones Apostolicæ & constitutiones Ecclesiasticæ hominum cōmenta non sunt, sed Dei instituta, vt locis citatis ostendimus. Sed neque illa sic in sublime ferri volumus, vt legis diuinæ maiestas propter earum obseruationem vel minimum violetur. Sed nunc ad hæc tria seorsim loca ex hoc capite deducta quid disputet Calvinus, seorsim examinabimus.

2. *Quare discipuli tui transgrediuntur traditionem Seniorum?*

CAVILLATIONEM hanc & superstitionē Phariseorum in eo consistere vult Calvinus, quod ceremoniam lauandi manus, non per se liberam & indifferentem, sic urgebant contra discipulos Christi qui eam prætermiserunt, quasi rem necessariam & ad Dei cultum pertinentem, quum in lege Dei præscripta non esset, sed ab illis verbo Dei assuta. Idem affirmat de aquæ benedictæ ceremonia Ecclesiastica, quia ad exorcismos illam applicamus, & vt rem necessariam urgemus, & vnicum baptismum toties iterando, quantum in se est, obliteramus. Quod postremum ab eo ineptissime obijci, vel quælibet anicula Christiana aduertit, quæ aquæ benedictæ vsus à baptismo longissime distingui statim responderet. Nec secundum

dum quod ponit, vel vllus idiota Catholicus ignorat merum mendacium esse, quū omnes videant in eius vsu nullā necessitatē poni, sed liberē vel assumi vel nō assumi; modō absit contēprus qui non in ceremoniā, sed in Ecclesiā praepositos qui eā instituerūt, imō in Christū cadit, dicēte ad illos Christo, *Qui vos spernit, me spernit*. Primū quod obiectat, apertā Caluini insaniā demonstrat, iuxta illud August. *Quod tota per orbē frequentat Ecclesia, quin ita faciendum sit disputare insolentissime insania est*. Ad cauillationem Phariseorum quod attinet, si rectē expendatur textus, de discipulorum factō nihil in alteram partem respondit Christus, sed in ipsos Pharisaeos grauiora crimina retorquet; videlicet transgressionem mandati Dei in decalogo propter quādam eorum traditionem in avaritia fundatam; item hypocritism eorum de qua postea dicitur. Sed factum discipulorum qui non seruabant traditionem illam Seniorum de lauandis manibus, Christus apertis verbis nec defendit nec damnat, vt propterea traditionum Ecclesiasticarum cōtemptum ex hoc factō discipulorum Christi deducere haeretici nullo modo possint. Ceterum vtcunque hac in re discipuli vel peccauerint vel non peccauerint (Christus enim eorum factum nec damnat nec defendit) traditiones illas Seniorum cum traditionibus Ecclesiasticis nullā planē affinitatē habere, duabus maximē ex causis notandum est. Primū quia tota ratio cultus diuini apud Iudæos in ipsa lege Moysaica exactissimē & scrupulosissimē tradita fuit, disertēq; vetitum ne quid ei adderetur, dicente Moyse: *Non addetis ad verbum quod ego vobis loquor, &c.* Quare reliquis prophetis aut sacerdotibus post Moysen nulla est data potestas nouas sacrificiorum ceremonias

Luc. 10.

Epist. 118
cap. 5.

Traditio
Seniorum
à discipu-
lis negle-
cta hare-
ticos non
iuuat,

Traditio-
num Ec-
cles. discrimen à
Pharisai-
cis.
Deuter. 4.

monias instituendi. Atqui de cultu nouæ Ecclesiæ quam Christus erexit, Christus ipse excepta Sacramentorum institutione & precandi formula nihil ordinauit; nec in historia Euangelica vlla prohibitio extat, vt ad verbum Euangelij scriptum nihil addatur, sed contra Christus inslit suos Apostolos *sicut semetipsum audiui*: misit illos Luc. 10. cum amplissima potestate *sicut Pater ipsum miserat*; Ioan. 15. & 16. promisit & postea misit *Spiritum S. qui eos omnia doceret*. Denique ipsi Apostoli & Seniores præcepta Act. 15. & 16. varia promulgarunt, & obedientiam alijs Præpositis deferendam præscripserunt. Reliquerunt Heb. 13. igitur nobis traditiones partim scriptas in epistolis, partim nõ scriptas, vt Paulus testatur. Hæc est vna latissima differentia cur Seniorum traditiones nõ scripte in lege, à discipulis Christi negligi potuerint, traditiones tamen Ecclesiasticæ non scriptæ in Euangelio, vel literis Apostolicis, contemni à Christianis non debeant. Altera ratio est, quòd hæ traditiones Seniorum ad nullam populi Iudaici ædificationem, sed ad onus inutile; nec ad diuini cultus augmentum, aut tanquam medium melius colendi Deum, vt affirmat Calvinus, sed ad eius corruptelam potius faciebant. Vnde illa omnia *aniles fabulas* Paulus vocat, vt 1. Tim. 1. docet August. contra aduersar. Legis & Prophet. lib. 2. cap. 1. & à recentibus Scribis ac doctoribus paulo ante Christi aduentum ortum habuerunt, vt latè describit Epiphanius in hæresi Ptolomeitarum, & D. Hieronymus varijs in locis: in cap. 8. Esaiæ, in cap. 3. epist. ad Tirū, in epist. ad Algasiã q. 10. Vide quoque Ireneum lib. 4. cap. 25. & 26. Traditiones autem Ecclesiasticæ, quas exemplo discipulorum Christi contemnere volant hæretici, sunt traditiones Apostolicæ, & totius antiquitatis

Luc. 10.

Ioan. 15.

& 16.

Act. 15.

& 16.

Heb. 13.

2. Thes. 2.

1. Tim. 1.

quitatis testimonijs firmate, non recenter inuenta, omnésque ad Dei cultum & populi ædificationem instituta. Quare nullam, vt dixi, affinitatem traditiones Ecclesiasticæ cum Seniorum traditionibus, quarum transgressio à Phariseis obijcitur, nihil commune habent.

3. *Quare et vos transgredimini mandatum Dei propter traditionem vestram?*

HOc erat maximum Scribarum & Phariseorum sacrilegium, quòd illis recentibus suorum traditionibus ita inhærebant, vt propter illas seruandas Dei mandata in lege scripta violarentur. Id quod dupliciter fiebat: vno modo suarum traditionum obfertantia magis exactè & rigidè à suis exigendo quàm scripta in lege Dei mandata, quod apud Marcum prior loco, hic verò apud Matthæum posteriori loco à Christo obijcitur, nosque posterius examinabimus. Alio modo ipsa Dei mandata per suas nouas traditiones qualique expositiones peruersas corrumpendo, vt in textu apparet circa mandatũ de honorandis parentibus. Hoc idem crimen Catholicæ Ecclesiæ generalibus verbis obijciunt hæretici, sed in nulla Ecclesiastica traditione hætenus hoc probare potuerunt. Neque hoc loco Calvinus hunc transgressionis modum Catholicis impingit, sed priorem illum, quem Christus non istis verbis, vt putauit Calvinus, sed alijs expressit, quæ nunc explicanda sunt.

9. *Sine*

9. *Sine causa colunt me, docentes doctrinas & mandata hominum.*

DVPLICEM hypocrisim in Iudeis notavit Esaias, & ut Christus exponit, non tam de sui temporis Iudæis quàm de futuris Mesiæ tempore prophetavit. Prima hypocrisis erat, *labijs Deū honorare, sed cor ab eo longè habere*: id est, profiteri quidem se nō nisi vnum & verum Deum colere, verum tamen Mesiā à Deo missum nolle agnoscere & recipere, sed eū toto corde auerfari. De hac hypocrisi nihil hoc loco Calvinus. Altera hypocrisis erat, quod plane frustra & sine vllō fructu Deū colebant, quia in eius cultu, vel ad eum rite colendum, suas traditiones & doctrinas humanas sedulò alios docebant, vel obrudebant potius, relinquentes interim, & negligentes mandata Dei. Hoc enim Marcus expressè adiunxit tanquā causam & rationem præcedentis prophetiæ in illis adimpletæ. Verbis enim Prophetici à Matthæo hic citatis adiungit. *Relinquentes enim mandatum Dei, tenetis traditiones hominum.* Hic est igitur horum verborum sensus, *Frustra me colunt, &c.* & hanc ob causam *docere doctrinas & mandata hominū* à Christo reprehenditur, quia hoc ita fit, ut propter illa humana mandata, Dei mandata negligantur. Fuit ergo Pharisæica hæc (ut Calvinus ipse agnoscit) *non ex professo sed obliqua transgressio legis Dei, quum officia diuinitus iniuncta securè omitti patiebantur.* Scribæ enim suis placitis ita addictum tenebant populum, ut intendere verbo Dei non vacaret. Hæc ille & alia quædam, sacis rectè Pharisæicam transgressionem, qualis esset, describens. Sed mox impiè & insulsè admodum in Catholicam

Hypocrisis Iudæorum duplex.

Marc. 7.

cam

Putidis
menda-
cijs accu-
satur Ec-
clesia.

cam Ecclesiam idem crimen retorquet his verbis. *Nunc pro se quisque expendat, an non hodie magis hæc prauitas in Papatu grassetur, quam olim apud Iudeos. Non negat quidem Papa quin sit obedendum Deo. Sed vbi ad rem ventum est, quia non secus ac capitale crimen detestantur modicum carnis gustum, quibus furtum vel scortatio veniale delictum est, propter suas traditiones evertunt legem Dei. Hæc est licentia Calviniana & omnium hæreticorum hodie, non nisi putidis mendacijs Catholicam doctrinam traducere, suosque miseros discipulos meris mendacijs pascere. Non modicum carnis gustum (qui aliqua ex causa etiam ieiunio seruato legitimus esse potest) sed iustam ex carne refectionem tempore ieiunij, non semper & simpliciter vt capitale crimen detestatur Ecclesia, (nam vel infirmitas ab omni peccato, vel obliuio aut ignorantia diuini ab omni crimine liberare potest) nec tam in ipsa simplici comestione capitale crimen ponit, quam in contemptu legis Ecclesiasticæ, vel in scádalo aliorum. Furtum verò vel scortationem pro veniali delicto Catholica Ecclesia nunquam habuit, nisi aut furtum intelligat vbi materiæ exiguitas à mortali excusat, vel de scortatione loquatur quæ sola cogitatione concipitur absque consensu criminis. Quæ sanè duo nec furtum nec scortatio simplici sermone appellanda sunt. Sed aliter quam mentiendo Pharisaicam transgressionem Catholicæ Ecclesiæ impingere Calvinus non potuit.*

Postea exponens illa verba, *Sine causa colunt me, &c.* ait hoc à Christo in vniuersum reprehendi, quòd homines peruersè Deum colant suo arbitrio. Qui sanè sensus de priuatis hominum cultibus acceptus verus est, sed nec intentus à Christo hoc loco, vt iam ostendimus, nec ad traditionum Ecclesiasticarum repre-

reprehensionem villo modo pertinens, quæ ipsum Deum authorem habent, non priuatos homines, vt dictum est. Addit postea docere his verbis Christum, *non alium esse rationalem Dei cultum, quam qui ad regulam verbi eius formatus est.* Sed supra ostensum est, nec Christum hoc loco huiusmodi aliquid docere, nec illud in Ecclesia Christi verum esse, tamen in Synagoga Iudæorum quoad publicos & prescriptos cultus verum erat. Nam apud eosdem ex priuato pietatis instinctu multa laudabiliter circa Dei cultum à multis præstita fuisse, varijs exemplis ostendimus in Prompt. Cath. Dom. infra Oct. Natal. Domini.

II. *Non quod intrat in os coinquinat hominem.*

OMNES penè hodie heretici his verbis abusi sunt, vt ieiunia, aut delectus ciborum ab Ecclesia prescriptos, res liberas esse & nihil ad pietatem facere, quia violatum ieiunium aut quilibet sine delectu cibus coinquinare hominem non potest. A quorum etiam stulticia temperare sibi Calvinus non potuit, quin illud etiam hoc loco annotaret. Nam circa huius parabolæ explicationem quam Christus postea facit, ait. *Hic Christus fustus exponit quod prius attigerat, regnum Dei non esse positum in cibo & potu, sicuti etiam Paulus docet, Rom. 14. Nam quum res externæ naturæ puræ sint, liber quoque ac purus est earum vsus, Nec verò ex bonis Dei creaturis contrahitur immundities.* Hæc ille: cui stolido heretico iam millies à Catholicis responsum est, cibum quidem veritum quatenus cibus est, & quatenus in os intrat, non coinquinare, sed præcepti Ecclesiastici contemptum, & ipsum cibum, quatenus veritus est, multum coinquinare. Caro porcina si eam comederet Iu-

Delectus
ciborum.

K dæus

deus vigente adhuc lege, quatenus comesta non
 coinquinabat; sed quatenus verita ita coinqui-
 2. Mach. 6 nabit, vt sancti illi Machabæi senexque Eleaza-
 rus mori potius voluerint quàm illam comedere.
 Ephes. 5. Dicit Apostolus, *In vino est luxuria.* Haud dubie
 vinum quatenus bibitur & intrat in os non gene-
 rat luxuriã nec coinquinat, sed immoderate sum-
 ptum luxuriam generat. Sic ergo in cibo vetito
 est peccatũ, sicuti in vino immoderato est luxu-
 ria. Pauli verba ad Rom. 14. quam vim habeant,
 ibi explicuimus. Rerum externarũ, tametsi in se
 pura sunt, non est tamen vsus purus semper ac li-
 ber: sed sicut immoderatus vsus impurus atque il-
 licitus est, sic vsus earum legitima autoritate
 vetitus ac prohibitus impurus quoque atque illi-
 citus est.

23. *Accedentes discipuli eius rogabant eum dicentes: Di-
 mitte eam, quia clamat post nos.*

Inuocatio
 Sanctorũ
 defeditur.

QVIA aliqui (vt videtur) scriptores Catholici
 moderni, hanc intercessionem discipulorum
 pro muliere Chananæa à Christo prima vice ni-
 hil impetrante, in exemplum proferunt interces-
 sionis Sanctorum pro nobis, quorum suffragia &
 patrocinium inuocamus, quum à Deo confestim
 non exaudimur ad maiorem fidei & patientiæ ac
 perseuerantiæ nostræ probationem, sicuti cum
 Chananæa hinc Christus egit, rotam hanc huius
 loci applicationem exagitat Calvinus his ver-
 bis. *Puerile figmentum fuit, quòd hoc pretextu conati sunt
 Papistæ Sanctos, qui mortui sunt, nobis inducere patronos.
 Nam vt demus hanc sceminam petisse à discipulis aliquid
 suffragationis aut gratiæ (quod tamen ex textu elici non pos-
 test) alia tamen est mortuorum ratio quàm viuorum. Adde
 quid*

quod fastidiosè eam audiunt discipuli: atque ut animus illis fuerit patrocínio suo eam leuare, nihil tamen impetrant. Hæc ille partim plusquã pueriliter, partim etiam impiè respondens. Plusquam puerile Caluini figmentum est, Chananæam hanc mulierem à discipulis Christi fastidiosè auditam fuisse. Neque enim tanti magistri tanto iam tempore discipuli, tamque humilis ac mitis magister ipsimet quoque pauperes tam fastidiosi fuerunt, ut fastidiosè ac molestè piã matris pro filia petitionem audierint. Huiusmodi superba de discipulis Christi iudicia superbis hæreticis conueniunt. Alio iudicio sanctus Chrysostomus discipulorum interpellationem intellexit. Ait enim in hunc locum. *Ac primo discipulos ad calamitatem mulieris esse tristatos, sed tamen non sunt ausi dicere, Da ei hanc gratiã, sed, Dimitte eam: sicut & nos cum voluerimus alicui persuadere, multo- ties contraria dicimus.* Hæc Chrysostomus. Deinde falsum est quod addit Calvinus nihil eos impetrasse. Christus enim mulieris fide paulo adhuc amplius probata, fecit quod Apostolorum interpellatio postulauit; non solum dimittens eam, sed etiam voti compotem & lætissimam dimittens. Nec minus falsum est quod affirmat *ex textu elici non posse hanc fœminam à discipulis Christi vllam gratiam petisse.* Quid enim clamabat post Apostolos, nisi ut tacente Domino, aliquod ab eo benignum responsum ipsi impetrarent? Clamauit enim post illos non ut inanis dimitteretur, sed ut à Domino exaudiretur. Ideoque dicentibus Christo Apostolis, *Dimitte illã,* respondit Christus, *Non sum missus nisi ad oues domus Israel: manifestè docens, Apostolos petiisse à Christo ut illius precibus annueret.* Alioqui hæc Christi responsio nihil ad rem faceret.

Apostolorum falsa criminatio.

Homil. 53. in Matth.

Iam verò impia est tota Caluini responsio, qua infert pro patrocinio Sanctorum hoc exemplum facere non posse, quia alia est mortuorum ratio quam viuorum. Impium est & ethnicum Sanctos in cælo cum Christo regnantes mortuos vocare, & phrasis propria infidelium. Sic Iulianus apo-

Cyrillus lib. 6. cõt. Iulian. *stata Martyres Christi homines mortuos vocauit, & tota gentilitas Christianos, qui Martyres defunctos colerent, hoc nomine subsannauit, quòd mortuos colerent.* Sed totam hanc Caluini impietatem vno verbo Christus refutauit, dicens, Deum, qui Deus Abraham Isaac & Iacob vocatur, non esse Deum mortuorum sed viuentium. Sic Deus Sanctorum in cælo regnantium non est mortuorum Deus, sed viuentium: vnde non sunt mortui vocandi, sed viuentes: ideòque ad patrocinia non minus idonei quàm cum in terris viuerent: imò multo magis idonei, vt Patres docent.

Hieron. cõt. Vigilantium. **Chrysoft.** hom. vlt. in Epist. ad Rom.

IN MATTHÆI CAP. 16.

1. Rogauerunt eum vt signum de cælo ostenderet eis.

PHARISÆI isti & Sadducæi quò multa & maxima iam Christi signa vidissent, circa hominum & morborum omnium curationem, circa panum multiplicationem, ipsam denique in mari ambulationem audiissent, aliàque multa huiusmodi, importunè admodum & proteruè, vt suæ incredulitati aliquem fucum obtendant, etiam de cælo signum quærunt. Hanc importunitatem & dementiam obijcit Catholicis hodie Caluinus. Sic (inquit) hodie Papiſtæ, quasi nunquam sancita esset Euangelij doctrina, nouis miraculis probant sibi